07/06/2020

Λόγος για την Πεντηκοστή Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Στο βιβλίο του Ομιλίες γ΄, «Αναστάσεως Ημέρα. Από την Κυριακή του Πάσχα ως την Πεντηκοστή, ο Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς μιλά για την Πεντηκοστή, το Άγιον Πνεύμα και το αυτεξούσιο της ελευθερίας του ανθρώπου.

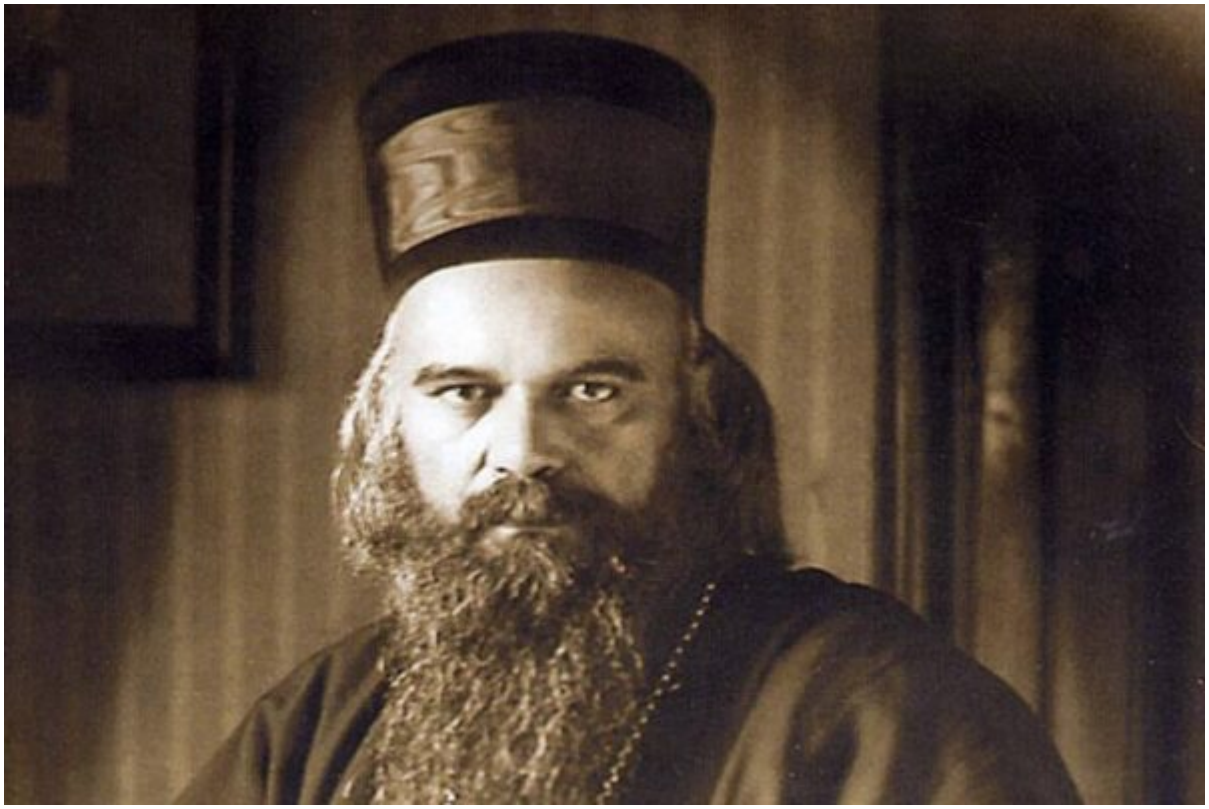

«Όταν βάζουν ένα σπόρο στη γη, για ν’ αναπτυχθεί πρέπει να τον αγγίξει η δύναμη της ζέστης, καθώς και το φως.
Όταν φυτεύουν ένα δέντρο, πρέπει να το αγγίξει η δύναμη του ανέμου, για να το κάνει δυνατό, να ριζώσει.
Όταν κάποιος φτιάχνει ένα σπίτι, αναζητεί τη δύναμη της προσευχής, για να το καθαγιάσει.
Ο Κύριος Ιησούς Χριστός έσπειρε τον πολυτιμότερο σπόρο στον αγρό αυτού του κόσμου. Και χρειαζόταν η δύναμη του Αγίου Πνεύματος να τον αγγίξει, να τον ζεστάνει και να τον φωτίσει, για ν’ αναπτυχθεί.
Ο Υιός του Θεού φύτεψε το Δέντρο της Ζωής στους άγριους κι ακαλλιέργητους αγρούς του θανάτου. Ο δυνατός άνεμος του Πνεύματος ήταν αναγκαίος για να πνεύσει πάνω του και να καθαγιάσει το Δέντρο της Ζωής.
Η προαιώνια σοφία του Θεού είχε ετοιμάσει τα κατοικητήριά του στις εκλεκτές ψυχές των ανθρώπων. Και το Πνεύμα της δύναμης και της σοφίας του Θεού έπρεπε να κατεβεί στα κατοικητήρια αυτά και να τα καθαγιάσει.
Ο Θείος Νυμφίος είχε διαλέξει τη Νύμφη Του, την Εκκλησία των αγνών ψυχών, κι έπρεπε να κατεβεί το Πνεύμα της αιώνιας χαράς και ευφροσύνης, για να ενώσει γη και ουρανό μ’ ένα δαχτυλίδι, να στολίσει τη Νύμφη με γαμήλια στολή.

Όλα έγιναν όπως είχαν προφητευτεί. Ο Κύριος είχε υποσχεθεί πως θα έρθει το Άγιο

Πνεύμα. Και ήρθε. Ποιος θα μπορούσε να υποσχεθεί την κάθοδο του παντοδύναμου Αγίου Πνεύματος στη γη, εκτός από Εκείνον που γνώριζε πως το Άγιο Πνεύμα θα υπάκουε και θα ερχόταν; Σε ποιον θα έδειχνε τέτοια υπακοή το παντοδύναμο Πνεύμα το Άγιο, εκτός από Εκείνον, στον οποίο τρέφει τέλεια αγάπη;
Αλήθεια, πόσο τέλεια είναι η αγάπη που είναι πρόθυμη να κάνει τέλεια υπακοή! Η τέλεια αυτή αγάπη δεν μπορεί με άλλον τρόπο να εκφραστεί τέλεια, παρά μόνο με την τέλεια υπακοή. Η αγάπη είναι πάντα άγρυπνη, πρόθυμη και έτοιμη να υπακούσει στον αγαπημένο. Κι από την τέλεια υπακοή προέρχεται, σαν ατμός από μέλι και γάλα, η τέλεια χαρά, που προσδίδει στη αγάπη εξαίσιο κάλλος.
Ο Πατέρας έχει τέλεια αγάπη προς τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα· ο Υιός έχει τέλεια αγάπη προς τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα· και το Πνεύμα έχει τέλεια αγάπη προς τον Πατέρα καί τον Υιό. Χάρη σ' αυτήν την τέλεια αγάπη ο Πατέρας είναι πρόθυμος υπηρέτης του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, όπως ο Υιός είναι του Πατέρα και του Αγίου Πνεύματος και το Πνεύμα είναι του Πατέρα και του Υιοί. Δεν υπάρχει αγάπη στο δημιουργημένο κόσμο που να μπορεί να συγκριθεί με την αμοιβαία αγάπη των θείων Προσώπων, όπως και καμιά ανθρώπινη υπακοή δεν μπορεί να συγκριθεί με την αμοιβαία υπακοή Τους.

«Το έργο ετελείωσα ό δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω» (Ιωάν. ιζ΄4). «Γενηθήτω το θέλημά σου» (Ματθ. στ΄10). **Δε δείχνουν τα λόγια αυτά την τέλεια υπακοή του Υιού στον Πατέρα Του;**
«Πάτερ.... εγώ δε ήδειν ότι πάντοτέ μου ακούεις» (Ιωάν. ια΄41, 42), είπε ο Χριστός όταν ανάστησε το Λάζαρο. Σε μια άλλη περίπτωση αργότερα έκραξε: *«Πάτερ, δόξασόν σου το όνομα. Ήλθεν ούν φωνή εκ του ουρανού· και εδόξασα και πάλιν δοξάσω» (Ιωάν. ιβ΄28). Δε δείχνουν τα λόγια αυτά την τέλεια υπακοή του Πατέρα στον Υιό;*
«Κι εγώ ερωτήσω τον πατέρα και άλλον παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μένει μεθ' υμών εις τον αιώνα» (Ιωάν. ιδ΄16)· «Όταν δε έλθη ο παράκλητος, όν εγώ πέμψω υμίν παρά του πατρός...., ό παρά του πατρός εκπορεύεται, εκείνος μαρτυρήσει περί εμού» (Ιωάν. ιέ 26). **Κι έτσι έγινε. Την ημέρα της Πεντηκοστής ο Παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας, κατέβηκε σ' εκείνους που είχε υποσχεθεί ο Υιός. Δε δείχνει αυτό την τέλεια υπακοή του Πνεύματος στον Υιό;**

Να, ποιος είναι ο σωτήριος κανόνας που συνιστά ο απόστολος Παύλος σε όλους τους πιστούς: «Τη τιμή αλλήλους προηγούμενοι» (Ρωμ. ιβ΄10). Ο κανόνας αυτός εφαρμόζεται τέλεια στα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Κάθε Πρόσωπο προσπαθεί να δώσει μεγαλύτερη τιμή στ' άλλα δύο, όχι στον Εαυτό Του. Με τον ίδιο τρόπο επιθυμεί με την υπακοή να είναι χαμηλότερα από τ' άλλα δύο. Αν δεν υπήρχε αυτή η γλυκιά και αγία προσπάθεια κάθε Προσώπου της Αγίας Τριάδος, να τιμήσει τ'

άλλα δύο και να είναι το ίδιο κατώτερο με την υπακοή, που πηγάζει από την απεριόριστη αγάπη που διαθέτει ο καθένας για τους άλλους δυο, η Αγία Τριάδα θα ήταν ένα αδιαφοροποίητο Πρόσωπο.
Με την απεριόριστη αγάπη που έχει το Άγιο Πνεύμα για τον Υιό, έσπευσε με απεριόριστη υπακοή να εκπληρώσει την επιθυμία του Υιού και κατέβηκε τον ορισμένο χρόνο στους αποστόλους. Ο Υιός ήταν βέβαιος πως το Άγιο Πνεύμα θα υπάκουε, γι' αυτό κι έδωσε τη συγκεκριμένη υπόσχεση για την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στους αποστόλους. «Καθίσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ έως ού ενδύσησθε δύναμιν έξ ύψους» (Λουκ. κδ΄49), τους είπε. Μη ρωτήσετε πώς ήξερε ο Κύριος από πριν ότι αυτή η δύναμις εξ ύψους, το Άγιο Πνεύμα, θα ήθελε να κατεβεί στους αποστόλους. Ο Κύριος δεν ήξερε μόνο αυτό προκαταβολικά, αλλά κι όλα όσα επρόκειτο να γίνουν ως την συντέλεια του κόσμου, όπως και μετά απ' αυτήν. Αν όμως εμβαθύνουμε περισσότερο στο συγκεκριμένο περιστατικό, θα δούμε πως η προόραση αυτή κι η πρόρρηση του Κυρίου για την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, αναφέρεται μόνο στο εξωτερικό φαινόμενο της καθόδου αυτής. Δεν αγγίζει τη συμφωνία και τη θέληση του Αγίου Πνεύματος να κάνει το θέλημα του Υιού και να κατεβεί. Προτού μιλήσει ο Κύριος για την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, γνώριζε ήδη πως είχε την ετοιμότητα και την προθυμία του Πνεύματος για να συγκατατεθεί. Στην πραγματικότητα, το Άγιο Πνεύμα μίλησε μέσα από το Χριστό για την κάθοδό Του. Δεν λέει στο ευαγγέλιο πως ο Χριστός ήταν «πλήρης Πνεύματος Αγίου»; (Λουκ. δ΄1). Δεν ομολόγησε ο ίδιος ο Χριστός στη Ναζαρέτ πως σ' Αυτόν είχε εκπληρωθεί η προφητεία του Ησαΐα: «*Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ, ού είνεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με*»; (Λουκ. δ΄18). Είναι σαφές πως ο Υιός βρίσκεται σε αδιάλειπτη επικοινωνία με το Άγιο Πνεύμα, όπως και με τον Πατέρα, με αμοιβαία αγάπη και υπακοή. Το έχρισε με σημαίνει την πραγματική και ζωντανή παρουσία του Πνεύματος σε κάποιο πρόσωπο, ή υπόσχεται κάποια συνεργασία με το ίδιο Πνεύμα και το Πνεύμα δεν το ξέρει από πριν; Το ότι το Άγιο Πνεύμα ήταν παρόν στον Κύριο Ιησού, όπως και ότι συμφωνούσε με κάθε λόγο, κάθε πράξη και κάθε υπόσχεση του Ιησού, μαρτυρείται από το σημερινό ευαγγέλιο.

«***Εν δε τη εσχάτη ημέρα τη μεγάλη της εορτής, ειστήκει ο Ιησούς και έκραζε λέγων· εάν τις διψά, ερχέσθω προς με και πινέτω***» (Ιωαν. ζ΄37) αναφέρεται η γιορτή της Σκηνοποιγίας*, που γιορτάζεται το φθινόπωρο. Τη γιορτή αυτή τη γιόρταζαν τον έβδομη μήνα, σύμφωνα με τον υπολογισμό των Ιουδαίων. Η τελευταία μέρα (η έβδομη), είχε μιά ιδιαίτερη μεγαλοπρέπεια, την ονόμαζαν μεγάλη.
Τότε λοιπόν κραύγασε ο Κύριος προς το πλήθος: εάν τις διψά, ερχέσθω προς με και πινέτω. Στην άνυδρη περιοχή της Ιερουσαλήμ ήταν δύσκολο να βρει κανείς νερό από τις συνηθισμένες πηγές, για να καλύψει το μεγάλο όγκο των επισκεπτών. Έτσι

ειδικοί νερουλάδες κουβαλούσαν νερό από τη πηγή του Σιλωάμ, για να το παραλάβουν οι νοικοκύρηδες με δικά τους δοχεία. Τι ήταν εκείνο που προκάλεσε τότε τον Κύριο να μιλήσει για δίψα και νερό; Ίσως οι άνθρωποι που παραπονιούνταν για τη δίψα τους. Ίσως παρακολουθούσε τον αγώνα που έκαναν οι νερουλάδες, να μεταφέρουν το βαρύ φορτίο τους από το Σιλωάμ μέχρι το λόφο, όπου βρισκόταν ο ναός. Ίσως και το γεγονός ότι ήταν η τελευταία μέρα κι ο Κύριος θέλησε να χρησιμοποιήσει την ώρα αυτή για να προβάλει την ιδέα της πνευματικής δίψας σ' αυτούς τους ανθρώπους με τις πέτρινες καρδιές και να τους προσφέρει πνευματικό νερό. Ο Κύριος είχε πει στη Σαμαρείτιδα: «Ος δ' αν πίη εκ του ύδατος ού εγώ δώσω αυτώ, ου μη διψήση εις τον αιώνα» (Ιωάν. δ΄14). Και τώρα, καθώς καλεί κάθε διψασμένο άνθρωπο, στο νου Του έχει αυτό το ίδιο ζωοποιό και πνευματικό νερό: ερχέσθω προς με και πινέτω.

«Ο πιστεύων εις εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί εκ της κοιλίας αυτού ρεύσουσιν ύδατος ζώντος. τουτο δε είπε περί του πνεύματος ού έμελλον λαμβάνειν οι πιστεύοντες εις αυτόν. Ούπω γαρ ην Πνεύμα Άγιον, ότι Ιησούς ουδέπω εδοξάσθη» (Ιωάν ζ΄ 38-39). Πάνω απ' όλα ο Κύριος επιδιώκει να τους τονίσει την πίστη σ' Εκείνον. Υπόσχεται ανταπόδοση σ' εκείνους μόνο που έχουν ορθή πίστη. Και ορθή πίστη σημαίνει με τον τρόπο που αναφέρεται στις Γραφές. Δε θέλει να τον πιστέψουν οι άνθρωποι ως ένα των προφητών, αφού όλοι οι προφήτες μίλησαν για Εκείνον. Ούτε και ικανοποιείται να τον παρομοιάζουν με Ηλία το δεύτερο ή με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Ο Ηλίας κι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν απλά υπηρέτες του Θεού, πρόδρομοι του Κυρίου. Η Αγία Γραφή τον αναφέρει Υιό του Θεού, γεννημένο από τον Πατέρα προαιώνια, και από την Υπεραγία Θεοτόκο εν χρόνω. Όταν ο απόστολος Πέτρος ομολογήσει την πίστη του, λέγοντας, «Συ εί ο Χριστός ο υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθ. ιστ΄16), ο ίδιος εγκωμίασε την πίστη του. Όταν οι άρχοντες κι οι Γραμματείς προσπάθησαν να τον παγιδέψουν με διάφορες πονηρές ερωτήσεις, τους αποστόμωσε ο ίδιος αναφέροντας τα λόγια από την Αγία Γραφή, πως ο αναμενόμενος Μεσσίας δεν ήταν μόνο υιός Δαβίδ, αλλά και υιός του Θεού (βλ. Ματθ. κβ΄42-45). Ήταν θέλημα Του να τον πιστέψουν ως τη μεγαλύτερη αποκάλυψη του Θεού, με την οποία ξεπεράστηκε κάθε άλλη προηγούμενη αποκάλυψη. Κάθε άλλη πίστη είναι μάταιη, όπως και κάθε ελπίδα κάθε αγάπη είναι ανώφελη. Η αληθινή πίστη σ' Εκείνον οδηγεί στη σωτηρία. Κι αυτό μπορούν αν το βεβαιώσουν όσοι έχουν ορθή πίστη. Πώς μπορεί να βεβαιωθεί αυτό; Από το γεγονός ότι ποταμοί εκ της κοιλίας αυτού ρεύσονται ύδατος ζώντος. Με το ύδωρ ζων εδώ υπονοείται το Άγιο Πνεύμα, όπως εξηγεί ο ευαγγελιστής: τουτο δε είπε περί του πνεύματος. Όποιος λοιπόν πιστεύει στον Υιό του Θεού, το Πνεύμα του Θεού θα έρθει να κατοικήσει μέσα του, κι από το σώμα του θα ρεύσουν ποταμοί ύδατος ζώντος. Γιατί όμως λέει εκ κοιλίας αυτού(από τό σώμα του) ; Επειδή τό σώμα των αγίων είναι κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος, σύμφωνα με

τον απόστολο: «Ή ούκ οίδατε ότι το σώμα υμών ναός του εν υμίν Αγίου Πνεύματος εστιν»; (Α΄Κορ. στ΄19). Αυτά λέει ο απόστολος Παύλος στους πιστούς, τους οποίους το Άγιο Πνεύμα είχε ήδη κατεβεί επειδή πίστευαν στον Υιό του Θεού. Με τη στενότερη έννοια, «σώμα» εννοείται η καρδιά του ανθρώπου, επειδή είναι το κέντρο της φυσικής και πνευματικής ζωής.

«Υιέ μου . λέει ο Σολομών, πάση φυλακή τήρει στην καρδίαν, εκ γαρ τουτων έξοδοι ζωής» (Παρ. δ΄23). Κι ο προφήτης Δαβίδ απευθυνόμενος στο Θεό λέει: «Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός. Και πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου» (Ψαλμ. ν΄12). Κι ο απόστολος Παύλος λέει στους Γαλάτες: «...εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του υιού αυτού εις τας καρδίας υμών» (Γαλ. δ΄6). Από την καρδιά λοιπόν, σαν από το μεγαλύτερο ναό του Αγίου Πνεύματος, ρέει το ζωοποιό πνεύμα ωσάν από ολόκληρο τον άνθρωπο, σωματικό και πνευματικό. Αυτό έχει σαν συνέπια να γίνει το σώμα του πιστού όπλο του πνεύματός του· και το πνεύμα του να γίνει όπλο του Αγίου Πνεύματος. Καθαρίζεται ολόκληρος ο άνθρωπος, φωτίζεται, οχυρώνεται και αθανατίζεται με τις ροές του Αγίου Πνεύματος. Κι έτσι όλα του τα διανοήματα, η αγάπη κι η ενέργεια κατευθύνονται προς την αιώνια ζωή. Το ρεύμα αυτής της ζωής ρέει προς την αιωνιότητα και το ρεύμα της αιωνιότητας διαπερνά τη ζωή του.
Όταν ο Κύριος τα έλεγε αυτά, ούπω γαρ ήν Πνεύμα Άγιον, ότι Ιησούς ουδέπω εδοξάσθη. Δηλαδή το Άγιο Πνεύμα δεν είχε ακόμα χορηγηθεί στους πιστούς, μολονότι συνυπήρχε με τον Υιό. Το Άγιο Πνεύμα, στην πληρότητα και την ισχύ Του, δεν είχε ξεκινήσει ακόμα το έργο Του στον κόσμο. Κι αυτό επειδή ο Ιησούς δεν είχε ακόμα δοξαστεί. Η θυσία Του για τον κόσμο δεν είχε ολοκληρωθεί, το έργο Του ως Σωτήρα του κόσμου δεν είχε τελειώσει. Στο έργο της σωτηρίας ο Πατέρας αποκτά ενεργό ρόλο, με το να στείλει τον Υιό Του, για να σώσει το ανθρώπινο γένος. Ο Υιός είναι ενεργός με το να εκτελέσει το έργο της σωτηρίας ως Θεάνθρωπος. Το Άγιο Πνεύμα είναι ενεργό όταν ιδρύει, αγιοποιεί και συνεχίζει το έργο του Υιού. Μη νομίσεις μ’ αυτό όμως πως όταν ο Πατέρας είναι ενεργός, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα δεν είναι. Πως όταν ο Υιός είναι ενεργός, ο Πατέρας και το Άγιο Πνεύμα δεν είναι. Πως όταν είναι ενεργό το Άγιο Πνεύμα, δεν είναι ταυτόχρονα ο Πατέρας και ο Υιός.
Όσο ο Υιός βρισκόταν σε πλήρη ενέργεια στη γη, ο Πατέρας και το Άγιο Πνεύμα εργάζονταν μαζί Του. Αυτό φαίνεται στο βάπτισμα του Χριστού στον Ιορδάνη. Κι όπως είπε ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς, «ο πατήρ μου έως άρτι εργάζεται, καγώ εργάζομαι» (Ιωάν. ι΄17). Ο Πατέρας και ο Υιός εργάζονται μαζί και ταυτόχρονα. Το ίδιο και το Άγιο Πνεύμα, όπως φαίνεται από την υπόσχεση του Κυρίου Ιησού πως θα στείλει στους μαθητές Του το Πνεύμα, τον Παράκλητο, ενώ κι ο ίδιος θα παραμείνει μαζί τους πάσας τας ημέρας και έως της συντελείας του αιώνος. Ο τριαδικός Θεός είναι ομοούσιος και αδιαίρετος. Για το δημιουργημένο κόσμο όμως

ο Θεός εκφράζει την ενέργειά Του μερικές φορές πιό εμφατικά με την μιά Υπόστασή Του και άλλες με μιά άλλλη. Όταν ο Κύριος Ιησούς υποσχέθηκε στους αποστόλους την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, το Άγιο Πνεύμα συνυπήρχε μαζί Του. Έτσι μπορούμε να πούμε πως η υπόσχεση δόθηκε τόσο από το Άγιο Πνεύμα όσο κι από τον Υιό.

Ας δούμε τώρα πως εκπληρώθηκε η υπόσχεση αυτή. Πως έγινε, η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος που γιορτάζουμε σήμερα.

«Και εν τω συμπληρούσθαι την ημέρα της πεντηκοστής ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν επί το αυτό» (Πράξ. β΄1). Σύμφωνα με την εντολή που είχαν λάβει από τον Κύριο, οι απόστολοι έμειναν στην Ιερουσαλήμ και περίμεναν την εξ ύψους δύναμιν, που θα τους έλεγε τι να κάνουν στη συνέχεια. Ήταν ομόψυχοι, δοσμένοι στην προσευχή, όλοι σαν ένας άνθρωπος, μιά ψυχή, μιά καρδιά. Το περιεχόμενο της ψυχής κάνει τους ανθρώπους να διαφέρουν μεταξύ τους ή να συμφωνούν. Το περιεχόμενο της ψυχής όλων των αποστόλων τότε ήταν ένα και το αυτό· η ψυχή τους ήταν γεμάτη από δοξολογία στο Θεό για όλα όσα είχαν γίνει και σε αναμονή για όσα έμελλε να γίνουν.

«Και εγένετο άφνω εκ του ουρανού ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας, και επλήρωσεν όλον τον οίκον ού ήσαν καθήμενοι· και ώφθησαν αυτοίς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσεί πυρός, εκάθισέ τε εφ’ ένα έκαστον αυτών και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου» (Πραξ. β΄2-4). Τί είδος ήχος ήταν αυτός; Δεν ήταν ήχος των αγγελικών χορών; Δεν ήταν ο ήχος που παράγουν τα φτερά των Χερουβίμ, εκείνος που άκουσε ο προφήτης Ιεζεκιήλ (Ιεζ. Α΄24). Ό,τι και να ήταν, σίγουρα δεν προερχόταν απο τη γη, αλλ’ από τον ουρανό. Δεν προερχόταν από γήινα φτερά, αλλ’ από ουράνιες δυνάμεις. Ο ήχος αυτός επισήμανε την κάθοδο του ουράνιου Βασιλιά, του Αγίου Πνεύματος, του Παρακλήτρου. Το Πνεύμα δεν είναι φωτιά, όπως δεν είναι και περιστέρι. Φανερώθηκε στον Ιορδάνη ωσεί περιστερά, όπως τώρα φανερώθηκε με γλώσσες ωσεί πυρός. Στην πρώτη περίπτωση πήρε τη μορφή περιστεριού για να δείξει την αθωότητα και την αγνότητα του Κυρίου Ιησού, πάνω στον Οποίο κατέβηκε. Τώρα, στη δεύτερη περίπτωση, κατέβηκε σαν φωτιά, για να δείξει την πύρινη δύναμη, τη θερμότητα και το φώς, μιά δύναμη που κατακαίει την αμαρτία, μιά θερμότητα που ζεσταίνει την καρδιά κι ένα φως που φωτίζει το νού. Το Πνεύμα είναι ασώματο, δε σαρκώνεται με κανένα σωμάτιο οιουδήποτε είδος. Ανάλογα με τις ανάγκες, αποκαλύπτεται στην υλική μορφή που συμβολίζει καλύτερα το νήμα της συγκεκριμένης στιγμής. Γιατί σ’ αυτήν τήν περίπτωση το Άγιο Πνεύμα φανερώθηκε ως διαμεριζόμενες γλώσσες ωσεί πυρός και σε κάθε απόστολο κάθισε κι από μιά γλώσσα. Αυτό το κατανοούμε αμ έσως απο τα παρακάτω:

«Και ήρξατο λαλείν ετέραις γλώσσαις καθώς το Πνεύμα εδίδου αυτοίς

αποφθέγγεσθαι» (Πραξ. β΄4). Τώρα εξηγείται για ποιό λόγο το Πνεύμα αποκαλύφτηκε με τη μορφή γλωσσών, που μάλιστα ήταν διαμεριζόμενες. Ήταν επειδή το πρώτο έργο Του ήταν να δώσει στους αποστόλους δύναμη και ικανότητα να μιλούν ξένες γλώσσες. Απ' αυτό γίνεται φανερό πως, από το ξεκίνημα της Εκκλησίας του Χριστού, το ευαγγέλιο της σωτήρίας ήταν προορισμένο για όλους τους λαούς της γης, όπως το διακήρυξε με σαφήνεια ο Κύριος μετά την Ανάστασή Του, όταν είπε στους αποστόλους: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» (Ματθ. κη΄19). Αφού οι Ιουδαίοι, ο εκλεκτός λαός, είχε απορρίψει τον Κύριο και τον σταύρωσε, ο ίδιος ο νικητής Κύριος έκανε τη δική Του επιλογή απ' όλα τα έθνη της γης. Έτσι δημιούργησε το νέο εκλεκτό λαό Του που δεν είχε την ίδια γλώσσα αλλά το ίδιο πνεύμα. Ήταν ο λαός ο άγιος, η Εκκλησία του Θεού. Πώς θα μπορούσαν οι απόστολοι του Χριστού να πάνε να διδάξουν όλα τα έθνη αν δεν ήξεραν τη γλώσσα τους; Η πρώτη δύναμη επομένως, που χρησιμοποίησαν οι ιεραπόστολοι αυτοί του ευαγγελίου, ήταν η ικανότητα να κατανοούν και να μιλάνε ξένες γλώσσες. Οι απόστολοι ήταν απλοί άνθρωποι, ήξεραν να μιλάνε μόνο τη μητρική τους γλώσσα, την αραμαϊκή. Αν ήταν να μάθουν πολλές άλλες γλώσσες με το συνηθισμένο τρόπο, πότε θα μπορούσαν να το κάνουν; Ακόμα κι αν ασχολούνταν όλη τους τη ζωή με την εκμάθηση ξένων γλωσσών, πάλι δε θα μπορούσαν να μάθουν τόσες πολλές, όσες τους δίδαξε το Άγιο Πνεύμα σε μιά στιγμή. Προσέξτε πόσα έθνη είχαν μαζευτεί τότε στην Ιερουσαλήμ που το καθένα τους μιλούσε και διαφορετική γλώσσα. «Πάρθοι και Μήδοι και Ελαμίται, και οι κατοικούντες την Μεσοποταμίαν, Ιουδαίαν τε και Καππαδοκίαν, Πόντον και την Ασίαν, Φρυγίαν τε και Παμφυλίαν, Αίγυπτον και τα μέρη της Λιβύης της κατα Κυρήνην, και οι επιδημούντες Ρωμαίοι, Ιουδαίοι τε και προσήλυτοι, Κρήτες και Άραβες» (Πραξ. β΄9-11).

Ο καθένας απ' όλους αυτούς άκουγε τους αποστόλους να μιλάνε στη δική του γλώσσα. **Κι όλοι τους θαύμαζαν, είχαν μείνει εκστατικοί. Μπροστά τους είχαν απλούς ανθρώπους, με απλή συμπεριφορά κι απλό ντύσιμο. Κι όλοι τους άκουγαν να δοξολογείται απ' αυτούς ο Θεός στη δική του γλώσσα ο καθένας!** Πώς να μη θαυμάσουν; Πώς να μη μένουν κατάπληκτοι; Μερικοί που δεν μπορούσαν να εξηγήσουν το φαινόμενο, άρχισαν να λένε πως οι απόστολοι θα 'πρεπε να ήταν μεθυσμένοι. **Όπως συμβαίνει συχνά όμως, οι νηφάλιοι άνθρωποι, στους μεθυσμένους φαίνονται μεθυσμένοι. Λογικοί άνθρωποι, στους παρανοϊκούς φαίνονται παρανοϊκοί. Προσκολλημένοι στη γη, πώς μπορούσαν να κρίνουν ανθρώπους που είχαν πληρωθεί Πνεύματος Αγίου, που σαν πνευματοφόροι έλεγαν εκείνα που το Πνεύμα τους φώτιζε να λένε;**

Στους ανθρώπους της καθημερινότητας δεν αρέσουν οι εκπλήξεις. Κι όταν έρθουν αντιμέτωποι με τέτοιες εκπλήξεις, τότε είτε εκνευρίζονται είτε τις διακωμωδούν.

Το Άγιο Πνεύμα όμως δεν είναι σαν το βίαιο άνθρωπο, που μπαίνει απρόσκλητα στο ξένο σπίτι. Μπαίνει μόνο στα σπίτια που έχουν θελληματικά και πρόθυμα την πόρτα τους ανοιχτή, εκεί που το λογαριάζουν ως κάτι πολύ αγαπητό, σαν έναν επισκέπτη που τον περιμένουν από καιρό. Οι απόστολοι το περίμεναν με έντονη επιθυμία. Και το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε σ' αυτούς και τους έκανε κατοικητήριό Του. Δεν κατέβηκε κοντά τους με κάποιο απειλητικό θόρυβο, μα με κραυγή χαράς.
Αδελφοί μου! Να ξέρατε πόσο χαίρεται το Άγιο Πνεύμα, πόσο ευφραίνεται με απερίγραπτη χαρά όταν βρίσκει ψυχές αγνές, που έχουν ανοιχτές τις πόρτες της ψυχής τους, που το νοσταλγούν! Σ' αυτές φτιάχνει το κατοικητήριό Του με μια κραυγή χαράς και τους χαρίζει τις πλούσιες δωρεές Του. Μπαίνει μέσα τους σαν φωτιά, για να κατακάψει και τα τελευταία υπολείμματα της αμαρτίας· σαν φως, για να τους φωτίσει με το ουράνιο φως που δε σβήνει ποτέ· σαν θέρμη, για να τους ζεστάνει με το θείο πυρ της αγάπης, μ' εκείνο που θερμαίνονται κι οι χορείες των αγγέλων στη Βασιλεία του Θεού. Λέει ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος: «Όπως ένα φανάρι μένει σκοτεινό αν δεν το ανάψει κανείς, έστω κι αν έχει λάδι και φυτίλι, έτσι κι η ψυχή μένει σκοτεινή ωσότου την αγγίξει το φως της χάρης του Αγίου Πνεύματος» (Ομιλ. 59).

Το Άγιο Πνεύμα έδωσε στους αποστόλους το χάρισμα των γλωσσών. **Αυτό ήταν το πρώτο τους δώρο, που τους ήταν και το πιο απαραίτητο τότε**. **Αργότερα, πάλι, ανταποκρινόμενο στις ανάγκες της αποστολικής διακονίας, τους χάρισε κι άλλα δώρα, όπως τα χαρίσματα της θαυματουργίας, της προφητείας, της σοφίας, της ευγλωττίας, της υπομονής, της αντοχής, της εσωτερικής ειρήνης, της βεβαίας πίστης κι ελπίδας, της αγάπης προς το Θεό και τον άνθρωπο.**

Το Άγιο Πνεύμα τους έδωσε ολ' αυτά τα χαρίσματα πλούσια, με χαρά, κι όχι μόνο στους αποστόλους, αλλά στους διαδόχους τους, καθώς και σ' όλους τους αγίους της Εκκλησίας του Χριστού μέχρι σήμερα, ανάλογα με την ανάγκη του καθενός τους αλλά και την αγιότητά τους. Με το έργο Του στη γη, ο Κύριος Ιησούς ευχαρίστησε πολύ τόσο τον Πατέρα όσο και το Άγιο Πνεύμα. Από τις πρώτες μέρες του Αδάμ στον παράδεισο, το Άγιο Πνεύμα δεν είχε νιώσει τέτοια χαρά όπως τώρα, τη μέρα της Πεντηκοστής, που ο Υιός του Θεού του δημιούργησε τη δυνατότητα να ενεργεί στους ανθρώπους με την πληρότητα της δύναμής Του. Είναι γεγονός πως ήταν αδιαλείπτως ενεργό στο ανθρώπινο γένος, που βρισκόταν αλυσοδεμένο από την εποχή της πτώσης του Αδάμ ως την Ανάσταση του Χριστού. Η ενέργειά Του όμως τότε ήταν περιορισμένη, την εμπόδιζαν οι αμαρτίες των ανθρώπων. Μετά άνοιξε ένα δρόμο στους ανθρώπους κι έριξε αρκετό λάδι στο καντήλι της ζωής τους, για να μη σβήσει ολότελα. Ενεργούσε επίσης μέσα από τους φυσικούς νόμους, από τους νόμους των ανθρώπων, από προφήτες και

βασιλείς, από καλλιτέχνες και μάγους –στο μέτρο που μπορούσαν και ήθελαν να παραδοθούν στην υπηρεσία Του. Όπου χύνονταν δάκρυα νοσταλγίας στη γη, για χάρη της δικαιοσύνης του Θεού, αυτά προέρχονταν από το Άγιο Πνεύμα, που θέρμαινε τις καρδιές των ανθρώπων. Όταν ένας σοφός είχε κάποια έμπνευση για τον ένα και αθάνατο Θεό, ήταν από τη σπίθα του Αγίου Πνεύματος στην ψυχή του ανθρώπου. Όταν κάποιος καλλιτέχνης τραγουδούσε, ζωγράφιζε ή έφτιαχνε γλυπτά και κατά κάποιο τρόπο άνοιξε τα μάτια της τυφλής ανθρωπότητας για να δει τη θεία αλήθεια, το Άγιο Πνεύμα άγγιζε το πνεύμα των ανθρώπων αυτών με τη ζωοποιό πνοή Του. Όταν ένας πραγματικά ευγενής άνθρωπος, με πίστη στο Θεό και αυτοθυσία, στεκόταν με παρρησία και υπερασπιζόταν την αλήθεια και την καταπιεσμένη δικαιοσύνη, εκεί το Άγιο Πνεύμα παρείχε τη δύναμή Του στην καρδιά του ανθρώπου αυτού.
Όλ’ αυτά όμως δε γίνονταν με μεγάλη ζέση και χαρά. Αυτά δεν ήταν παρά ψίχουλα που ρίχνονταν στους πεινασμένους δέσμιους στη φυλακή. Όταν όμως ο Κύριος Ιησούς κατέστρεψε τη φυλακή της αμαρτίας και του θανάτου και παρουσίασε τους δώδεκα αποστόλους μπροστά στο Άγιο Πνεύμα, ως δώδεκα λαμπρούς βασιλικούς αυλικούς, τότε το Πνεύμα του Θεού με μιά κραυγή χαράς και με την πληρότητα της ενέργειάς Του, τους έκανε κατοκητήριό Του. Το Άγιο Πνεύμα, που ως τότε ήταν λυπημένο από την αμαρτία του Αδάμ, για πρώτη φορά άρχισε πάλι με χαρά το απεριόριστο έργο της ενίσχυσης και του φωτισμού των ανθρώπων.

Για να το κατανοήσετε καλύτερα, θα σας κάνω μια σύγκριση, που μπορεί να βοηθήσει: **ο ήλιος λάμπει το χειμώνα και την άνοιξη. Το φως κι η θέρμη του όμως δεν μπορούν να κάνουν κάτι ν’ ανθίσει, όταν βρίσκεται σκεπασμένο από χιόνι.** Την άνοιξη βέβαια, ο ίδιος ήλιος, με ο ίδιο φως και την ίδια θέρμη, κάνει όλους τους σπαρμένους σπόρους να φυτρώσουν και ν’ αναπτυχθούν. Οι επιστήμονες μας λένε πως το κομμάτι εκείνο της γης το χειμώνα απομακρύνεται από τον ήλιο, πως οι χιονισμένες περιοχές στέκονται μακριά από τον ήλιο, πως δέχονται το φως του ήλιου «υπό γωνίαν», οι ακτίνες δεν πέφτουν κάθετες. Την άνοιξη το ίδιο αυτό κομμάτι της γης, αρχίζει να στρέφεται προς τον ήλιο, οι χιονισμένες περιοχές έρχονται πιο κοντά στον ήλιο και το φως όπως κι οι ακτίνες του ήλιου έρχονται κάθετα. Από τον Αδάμ ως το Χριστό οι ψυχές των ανθρώπων ήταν σαν τη γη τό χειμώνα. Το Άγιο Πνεύμα έδινε ζωή και ζέστη. Λόγω της αμαρτωλής κατάστασης της ψυχής του ανθρώπου όμως, καθώς και του χωρισμού της από το Θεό, έμενε παγωμένη. Κανένας καρπός δεν μπορούσε να φυτρώσει και ν’ αναπτυχθεί σ’ αυτήν. Ο Κύριος αναπροσανατόλισε την ψυχή του ανθρώπου, την έφερε κοντά στο Θεό, την καθάρισε από το χιόνι και τον πάγο, την καλλιέργησε και φύτεψε μέσα της θείο σπόρο. Και τότε το Άγιο Πνεύμα άρχισε, όπως ο ήλιος την άνοιξη, ν’ αναπτύσσει με τη δύναμή Του και να παράγει τους γλυκούς και θαυμάσιους καρπούς στον αγρό της ψυχής του ανθρώπου. Ο χειμώνας δεν μπορεί

ποτέ να δώσει τα θαυμαστά πράγματα, με τα οποία στολίζει η άνοιξη τη γη.

Με τον ίδιο τρόπο, κι οι άνθρωποι που είναι χωρισμένοι από το Άγιο Πνεύμα, ζουν με ψυχές ναρκωμένες από τον πάγο και το χιόνι της αυταπάτης τους, δεν μπορούν να πιστέψουν τα θαυμάσια δώρα με τα οποία στολίζει το Άγιο Πνεύμα εκείνους που το πλησιάζουν και στέκονται ακριβώς κάτω από τις κάθετες ακτίνες, που χαρίζουν τη θεϊκή ζέστη και το φως Του. Πώς θα μπορούσε ένας Εσκιμώος, που γεννήθηκε και πέρασε όλη Του τη ζωή μέσα στον πάγο και το χιόνι, να πιστέψει έναν ταξιδιώτη από τις νοτιότερες χώρες που θα του μιλούσε για δέντρα και άνθη, για κοιλάδες στρωμένες με πολύχρωμα λουλούδια και για πράσινους λόφους;

Κανένας άνθρωπος που ζούσε εις χώρα μακράν, μακριά από το Θεό, παγωμένος και σκοτισμένος από την αμαρτία, δε θα μπορούσε να πιστέψει τους αποστόλους όταν άρχισαν να κηρύττουν τα χαρμόσυνα νέα για το ζωντανό Θεό στον ουρανό: για τον Πατέρα που καλεί κοντά Του όλους εκείνους που θέλουν να ονομάζονται γιοί Του· για τον Υιό του Θεού, που εμφανίστηκε στον κόσμο σαν άνθρωπος, έζησε ανάμεσα στους ανθρώπους, έπαθε γι’ αυτούς, αναστήθηκε εκ νεκρών και αναλήφθηκε με δόξα στους ουρανούς· για το Άγιο Πνεύμα, που κατέβηκε στους ανθρώπους και τους χάρισε τα ουράνια δώρα· για την ολοφώτεινη κι αθάνατη πατρίδα μας στους ουρανούς, από την οποία μας χωρίζει μόνο η αμαρτία· για την αγνότητα της ζωής που απαιτείται από μας, ώστε να επιστρέψουμε στην ουράνια πατρίδα μας και να γίνουμε σύντροφοι και αδελφοί των αγγέλων στην αιώνια ζωή.

Μερικοί πίστεψαν τις χαρμόσυνες αυτές ειδήσεις, άλλοι όχι. Από τους αγίους αποστόλους έρρευσαν σ’ ολόκληρο τον κόσμο ποταμοί ζώντος ύδατος. Μερικοί πλησίασαν το νερό αυτό και ήπιαν μέχρι πλησμονής, άλλοι όχι. Οι απόστολοι κινούνται ανάμεσα στους ανθρώπους ως θεοί. Έκαναν θαύματα, θεράπευσαν ασθένειες, κήρυτταν μετάνοια για την άφεση των αμαρτιών. Μερικοί τους δέχονταν με χαρά, άλλοι τους λοιδορούσαν ή τους έδιωχνα με οργή. Όσοι τους δέχονταν, ένιωθαν την επαφή τους με το Άγιο Πνεύμα, την ενέργειά Του μέσα τους. Έτσι ο λαός ο άγιος πλήθαινε, η Εκκλησία του Θεού μεγάλωνε κι εδραιώθηκε στον κόσμο. Ο σπόρος άνθισε, έβγαλε καρπούς. Ο οίκος της αλήθειας, του οποίου ακρογωνιαίος λίθος ήταν ο Χριστός, εγκαινιάστηκε από το Άγιο Πνεύμα κι απλώθηκε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, στα τέσσερα άκρα της γης. Οι πύργοι του έφτασαν ως τα μεγαλύτερα ύψη του ουρανού.

Τελούμε σήμερα την γιορτή του Αγίου Πνεύματος, που από άπειρη αγάπη προς τον Θεόν Υιό, με άπειρη χαρά και υπακοή, θέλησε να κατεβεί στη γη και να λάβει στα παντοδύναμα χέρια Του το έργο της σωτηρίας του ανθρώπου. Ας επιδοθούμε λοιπόν σε ύμνου δοξολογίας προς την Παναγία Παρθένο Μαρία, σ’ Εκείνον που το

Άγιο Πνεύμα κατέβηκε νωρίτερα απ’ ότι στους αποστόλους. Οι απόστολοι δέχτηκαν το Πνεύμα που κατέβηκε σ’ αυτούς ως Εκκλησία, ως μιά συντροφιά αγίων που είχαν ομοψυχία. Η αγνή Παρθένος δέχτηκε το Πνεύμα που κατέβηκε σ’ αυτήν σαν εκλεκτό σκεύος. «Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις Κυρίου επισκιάσει σοι» (Λουκ. α΄35), είπε ο αρχάγγελος Γαβριήλ στην υπερευλογημένη Παρθένο. Κι Εκείνη, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, έφερε τον πανένδοξο καρπό, που το άρωμά του διαπερνά γη και ουρανό κι από τον οποίο τρέφονται όλοι οι πιστοί, από τον πρώτο ως τον τελευταίο.
Αγία και πάναγνη Μητέρα του Θεού, αυγή και λίκνο της σωτηρίας μας, υπόδειγμα ταπείνωσης και υπακοής, προστάτρια και μεσίτριά μας στο θρόνο του Θεού, προσεύχου αδιάλειπτα για μας, μαζί με τους αποστόλους!

Βασιλεύ Ουράνιε, Παράκλητε, το Πνεύμα της αληθείας· έλα κοντά μας· κάνε μας κατοικητήριό Σου, μείνε μαζί μας ως δύναμη, φως, θαλπωρή, ως ζωή και χαρά μας! Καθάρισέ μας από κάθε ακαθαρσία. Αγαθέ· σώσε τις ψυχές μας! Γέμισε τις καρδιές μας με χαρά, τη φωνή μας με ύμνους, για να σε δοξολογούμε και να Σε μεγαλύνουμε, μαζί με τον Πατέρα και τον Υιό, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν»